

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

Μέρος Β΄ - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ι) Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

γ) Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

^^**^^

^^**^^

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

1.- ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Περί «Μακεδονικού», - επιβαλλομένου επί τῶν ἔθνικῶν μας θεμάτων
λόγου, - ἀσκήσεως ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

α) Ἐπιστολὴ 25.11.1999 - β) Δήλωσις 15.11.1994

Λ*Λ*Λ*Λ

Ὁ Πρόεδρος Χ ρ ῆ σ τ ο ς Α . Σ α ρ τ ζ ε τ ᾶ κ η ς , γέννημα καὶ θρέμμα τῆς βορείου Ἑλλάδος, ἀφοῦ, μὲ πατέρα μὲν Κρητικόν (ἀπὸ τὴν ἥρωικὴν Κάντανον Χανίων), ἀλλὰ μητέρα γηγενῆ Μακεδόνισσαν (ἀπὸ τὸ Σκληθρον Φλωρίνης), γεννήθηκε ὁ ἴδιος εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐσπούδασε καὶ ἀνδρώθηκε καὶ ὑπηρέτησε τὴν Δικαιοσύνην ἐκεῖ, ὅπου καὶ ἔζησε, ἐκτὸς συντόμων διαλειμμάτων, τὶς τέσσερις πρῶτες δεκαετίες τοῦ βίου του. Ἦτο λοιπὸν ἐπόμενον νὰ διακατέχεται παιδιόθεν ἀπὸ ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ ηὔξημένη εὐαισθησία γιὰ τὴν ἰδιαίτερα του αὐτῆ Πατρίδα, τὴν πολύπαθη Μακεδονία μας.

Ἄλλωστε, οἱ μνήμες ἦσαν ζωντανές : καὶ μέσα στὴν οἰκογένεια, ἀφοῦ ἄμεσοι συγγενεῖς τῆς μητέρας του εἶχαν μετάσχει ἐνεργῶς εἰς τὸν περίλαμπρον Μακεδονικὸν Ἀγῶνα· ἀλλὰ καὶ οἱ προσωπικές. Διότι οἱ Β ο ὑ λ γ α ρ ο ι , ὡς ἄμεσοι ἐκτελεστοὶ τῶν πανσλαβιστικῶν σχεδίων καθόδου εἰς τὸ Αἰγαῖον, δὲν ἔπαυσαν καὶ μετὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912-1913, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ μεσοπολέμου, νὰ στέλνουν σποραδικῶς συμμορίες κομιτατζήδων πρὸς δημιουργίαν ζητημάτων καὶ κατατρομοκράτησιν τῶν πληθυσμῶν τῶν βορείων τῆς Πατρίδος μας ἐπαρχιῶν, πάντοτε τρέφοντες τὸ ὄνειρον τῆς Μεγάλης Βουλγαρίας διὰ προσαρτήσεως εἰς αὐτὴν καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης μας. Γεγονότα ὀδυνηρὰ διὰ τοὺς πληττομένους ἀπὸ αὐτὰ πολυπαθεῖς ἐκείνους πληθυσμούς, τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἔθνικὴ εὐαισθησία ἦτο ἐπόμενον νὰ μεγεθύνεται, ἐνῶ καὶ ἡ ἐπίγνωσις ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ διαγραφομένου ἔθνικοῦ κινδύνου ἀπὸ τὴν ξένην ἐπιβουλήν καθίστατο ἐνεργοτέρα, ἐν σχέσει πρὸς ἐκείνην τῶν νοτιωτέρων Ἑλλήνων. Κατὰ κάποιον τρόπον οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ Θράκες ἠσθάνοντο ἀμεσώτερον τὸ ἔθνικόν των καθῆκον παραφυλακῆς τῶν πατρίων. Εἶναι ἄλλωστε αὐτὴ ἡ μοῖρα των ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, ὅπως γράφει καὶ ὁ Π ο λ ὄ β ι ο ς , νὰ ἀποτελοῦν τὴν ἀμυντικὴν προφυλακὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μάλιστα, εἰς αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιραν ἔθνικῆς ἀνησυχίας καὶ ἐγρηγόρσεως ζῶν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χ ρ ῆ σ τ ο ς Σ α ρ τ ζ ε τ ᾶ κ η ς , μικρὸ παιδί, θῦμα ἀπαγωγῆς κατὰ μίαν νυκτερινὴν ἐπιδρομὴν βουλγάρων κομιτατζήδων τὸ 1935 εἰς τὸν Ἄβαντα τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπου ὁ πατέρας ἦτο Διοικητὴς τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς, ὅταν αὐτοὶ ἀναζητοῦσαν τὴν «οἰκογένεια τοῦ ἀστυνόμου», ἀλλὰ κατὰ εὐτυχὴ συγκυρίαν αὐτῆ - ἦτο τότε ἡ

έποχή του βενιζελικού κινήματος του 1935 - είχε ήδη μόλις την προηγούμενη ημέραν μετακομίσει εις Αλεξανδρούπολιν.

Έζησε λοιπόν και ο ίδιος ο Χρήστος Σαρτζετάκης, από μικρό παιδί, τις αγωνίες και τις άνησυχίες και τους κινδύνους του Μακεδονικού Έλληνισμού. Όπως και την τραγωδία και βαθεία οδύνη και απόγνωσί του από τὰ έθνοπροδοτικά ένεργήματα μιᾶς άσημάντου πολιτικής μερίδος, τῆς ήγεσίας του Κ.Κ.Ε., πού ἤδη κατά την περίοδο του μεσοπολέμου, τυφλωμένη από τὸ ιδεολογικὸν πάθος και συμμορφουμένη πρὸς τις κυνικές σταλινικές έπιταγές, εἶχε συμφωνήσει εἰς τὸν άκρωτηριασμόν τῆς Πατρίδος μας με απόσπασιν από την Ελλάδα τῆς Μακεδονίας και τῆς Θράκης μας· πρόγραμμα πού υπηρέτησε και ένόπλως στήν συνέχεια με τὸν έξαπολυθέντα συμμοριτοπόλεμον τῆς περιόδου 1946-1949. Αλλά περισσότερα, με πλήρη τεκμηρίωσιν, περι αὐτοῦ εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς παρούσης ἰστοσελίδος, κατωτέρω εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο συμμοριτοπόλεμος 1946-1949 : Η νίκη τοῦ Ἔθνους και ἡ πλαστογραφίαις τῆς Ἱστορίας» κεφάλαιόν τῆς.

Και τὸ ὠργανωθέν μεν από τοὺς βορείους γείτονές μας ἔνοπλον ἐγκείμερον συνετριβή από τὸν τιμημένον Στρατόν μας, με τὴν καθολικὴν συμπαραστάσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ και τὴν άνεπιφύλακτον ὁμοφωνίαν ὀλοκλήρου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ὅμως οἱ ξένοι ἐπιδιώξεις εἰς βάρους τῆς ἐθνικῆς (με άμφισβήτησιν τῆς ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας και τῶν Μακεδόνων) και ἐδαφικῆς μας (με απόσπασιν τῆς Μακεδονίας μας) ἀκεραίοτητος ὄχι μόνον δὲν ἔπαυσαν, ἀλλά ἐγίγαντώθησαν. Διότι, πρὶν μεν από τὴν κατάρρευσιν τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ, τὸ ιδεολογικὸν ὑπόβαθρον τῶν ξένων ἐπιδιώξεων, δηλαδή τὰ κομμουνιστικά φληναφήματα περι Μακεδονίας και Μακεδόνων ὡς ξένων, δῆθεν, πρὸς τὴν Ελλάδα και τὸν Ἑλληνισμόν, ἦσαν μεν ἐπικίνδυνα, δυνάμενα νὰ παραπλανήσουν άνιστορήτους ξένους, δὲν ἤμποροῦσαν ὅμως γεωπολιτικῶς νὰ εὐδοκιμήσουν, ἀφοῦ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος ἦσαν τότε σύνορα τοῦ ἐλευθέρου (δηλαδή τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ) κόσμου, ἐπομένως και ἀπαραβίαστα, ὡς γραμμὴ άμύνης τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

Αλλά, μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ συνασπισμοῦ τὰ πράγματα ἤλλαξαν ριζικῶς. Η Ἑλλάς ἔμεινεν οὐσιαστικῶς μόνη εἰς τὴν προστασίαν τῶν συνόρων τῆς, οἱ δὲ ξένοι «φίλοι», «σύμμαχοι» και «έταῖροι» μας σπεύδουν νὰ ἱκανοποιήσουν ἰδικές των πλέον γεωπολιτικές ἐπιδιώξεις εἰς τὴν Βαλκανικὴν και τὴν εὐρύτερην ἐγγὺς περιοχὴν. Ὑλοποιήσιν τέτοιων ἐπιδιώξεων ἀπετέλεσε και ὁ άνελέητος κατακερματισμὸς τῆς Νοτιοσλαβίας, με τὴν άνεπίπτῃ τραγωδίᾳ τῆς Σερβίας και τὴν δημιουργίαν άπιθάνων κρατικῶν μορφωμάτων, ὡς πλέον προσιτῶν εἰς τὴν ξένην χειραγώγησιν. Ἐτσι άνέκυψε και τὸ τεχνητὸν κρατίδιον τῶν Σκοπίων, με τὸ ὄνομα «Μακεδονία» ! Κρατικὸν μὸρφωμα με πλαστογραφημένην ἑλληνικὴν ὄνομασίαν, ἀληθινὸν ἐξάμβλωμα από κάθε άποψιν : γεωγραφικὴν, ἀφοῦ μόνον τὸ ἓνα τρίτον μόλις τοῦ ἐδάφους του ανήκει εἰς τὴν ἱστορικὴν Μακεδονίαν· φυλετικὴν, ὡς ἀποτελούμενον από πανσπερμίαν ἔθνοτήτων (30 % περίπου Αλβανοί, 65 % ἑλληνογενεῖς από τοὺς ὁποίους ἑκατοντάδες χιλιάδες ἔχουν και σήμερα ἑλληνικὴν συνείδησιν)· ἱστορικὴν, ἀφοῦ ἀποτελεῖ παραλογισμόν Σλάβοι, πού ἐφάνησαν εἰς τὴν Βαλκανικὴν διὰ πρώτην φοράν μόλις κατά τὸ τέλος τοῦ 6^{ου} και τις ἀρχές τοῦ 7^{ου} μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, νὰ ἔχουν οἰανδήποτε σχέσιν με τοὺς

κατὰ πολλοὺς αἰῶνας, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, προϋπάρξαντας Μακεδόνας.

Ὅμως τὸ ἐτοιμόρροπον κρατίδιον χρειάζεται εἰς τοὺς ἐπιβούλους. Ὡς ιδεῶδες προγεφύρωμα εἰς τὴν Βαλκανικὴν, πρὸς ὑπηρετήσιν ἰδίων γεωπολιτικῶν σχεδιασμῶν : κυρίως πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ρωσικοῦ κολοσοῦ, ὅταν ἡ ἀτυχής χώρα ἀναλάβῃ ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ποῦ τῆς ἄφισε ἢ εἶδεχθῆς 70ετῆς κομμουνιστικῆ καταδυναστευσις, καὶ καταστῆ ἐκ νέου μεγάλη, ἀνάλογος πρὸς τὸ ἀνθρώπινον δυναμικὸν καὶ τοὺς ἀνεξαντλήτους πόρους τῆς, Δύναμις. Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ πρὸς δραστικώτεραν, ἀπὸ κοντὰ, ἀστυνόμους, κατὰ τὰ ἴδια τῶν ἐπιβούλων συμφέροντα, τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς ἐγγύς περιοχῆς. Καὶ φυσικὰ εἰς τοιοῦτον ρόλον προγεφυρώματος προσφέρεται ἀνεπιφυλάκτως τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον ὡς τεχνητὸν καὶ ἐτοιμόρροπον, διὰ λόγους δηλαδὴ ἰδικῆς του ἐπιβιώσεως. Ἔτσι οἱ ἄνομοι σκοποὶ συγκλίνουν καὶ τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον χωρὶς ἐντροπὴν εὐρίσκει διεθνή ὑπόστασιν ...

Ὁ Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης, ἐγκύψας καὶ μελετήσας ἰδιαίτερος τὴν Ἱστορίαν καὶ τὰ πράγματα τῆς γεωγραφικῆς μας περιοχῆς, εἶχε πλήρη συνείδησιν τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν. Ἔτσι καὶ ὡς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἐθνικὸν καθήκον ἐκπληρῶν, ἀνεφέρετο δημοσίως πάντοτε, μὲ κάθε εὐκαιρίαν, εἰς τὰ ἐθνικά μας θέματα καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸ ἐπίπλαστον «Μακεδονικόν» : μὲ τὰ μηνύματά του πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, μὲ προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις κατὰ ἐπισκέψεις ξένων ἡγετῶν εἰς τὴν χώραν μας, ἢ τοῦ ἰδίου εἰς ξένας χώρας, μὲ λόγους, ὁμιλίαις, δηλώσεις του. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐξηκολούθησε πράττων καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς Προεδρικῆς του θητείας ὅλα τὰ χρόνια μέχρι σήμερον, μὲ μηνύματα, δηλώσεις, τηλεοπτικὲς του ἐμφανίσεις καὶ δημοσιευόμενα κείμενά του. Ἐπομένως εὐλόγως ἐξένισε τὸ γεγονός, ὅτι εὐρέθῃ διακεκριμένον μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι περὶ «Μακεδονικοῦ» ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος μόλις ἀπὸ τοῦ 1992 ! Δι' αὐτὸ καὶ ἀντέδρασε τότε μὲ τὴν ἀκόλουθον - (ὑπὸ α) - ἀπὸ 25.11.1999 πρὸς τὸν τύπον ἐπιστολὴν του. Μὲ τὴν ὁποῖαν θίγεται καὶ τὸ ὑπαρκτὸν πρόβλημα τῆς ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. στηρίξεως μόνον κατὰ περίπτωσιν καὶ ἐπιλεκτικῶς καὶ ὄχι πάντοτε καὶ σταθερῶς, ὅπως ἐπιβάλλεται διὰ τὰ ἐθνικά μας θέματα, διατυπουμένων ἐθνικῶν θέσεων.

Μετὰ δὲ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν καταχωρίζεται - (ὑπὸ β) - ἢ ἀπὸ 15.11.1994 δήλωσις τοῦ Προέδρου, ἀναφερομένη εἰς τὰ περὶ «ἐθνικῆς στρατηγικῆς» καὶ «ἀναθεωρήσεως» τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς λεγόμενα, ὡς καὶ περὶ τῶν χωρικῶν ὑδάτων μας ὡς ἐθνικοῦ μας ἐδάφους κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον τῆς θαλάσσης, ἢ ἐγκατάλειψις ἐπομένως τοῦ ὁποῖου ὡς ἐγκατάλειψις ἐθνικοῦ ἐδάφους εἶναι συνταγματικῶς ἀνεπίτρεπτος.

Ἀκολούθως, μετὰ τὰ ἀνωτέρω «Εἰσαγωγικά», εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον καταχωρίζονται εἰς τρεῖς ἐνόητας, - Α) Ὁμιλίαι, Β) Παρεμβάσεις πρὸς ἐπισήμους, Γ) Δηλώσεις -, ἐπιλεκτικῶς, δηλαδὴ χωρὶς νὰ εἶναι τὰ μόνον, κείμενα τοῦ Προέδρου, ἀναφερόμενα ἀ π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ῶ ς εἰς τὴν Μακεδονίαν μας, - Ἀλλὰ ἀναφοραὶ καὶ εἰς αὐτὴν ὑπάρχουν καὶ εἰς διάφορα ἄλλα σημεῖα τῆς ἱστοσελίδος, εἰς τὰ κείμενα μηνυμάτων, δηλώσεων, ἄρθρων τοῦ Προέδρου.

Λ*Λ*Λ*Λ

(α) **Επιστολή**

Νέα Πεντέλη, 25η Νοεμβρίου 1999.

Έφημερίδα
"ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ",
Σωκράτους 57 (τηλεομοιότυπον 522 85 91),
104 31 Αθήνας.

Κύριε Διευθυντά,

Φίλοι με έπληροφόρησαν, ότι ό τέως Εύρωβουλευτής τής "Πολιτικῆς Ανοίξεως" Κύριος Νικήτας Κακλαμάνης εἰς τηλεοπτικὴν συνομιλίαν του μετὰ δημοσιογράφου ἐτόνισεν, ότι περὶ τοῦ "μακεδονικοῦ" ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος μόλις ἀπὸ τοῦ 1992.

Ἐκπλήσσομαι διὰ τὴν δήλωσιν αὐτὴν, προερχομένην ἀπὸ ἓνα πολιτικόν ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων, ἰδιαίτερος μάλιστα εὐαίσθητον εἰς τὰ ἐθνικά μας θέματα. Διότι περὶ τοῦ "μακεδονικοῦ", ὅπως καὶ περὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων ἀνεξαιρέτως δὲν ἔπαυσα νὰ κάνω λόγον καθ' ὅλην τὴν πενταετίαν τῆς Προεδρικῆς μου θητείας, κυριολεκτικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι καὶ τῆς τελευταίας ἡμέρας (29.3.1985 ἕως 5.5.1990), καὶ μάλιστα ὄχι μόνον εἰς ὁμιλίαις καὶ μηνύματά μου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλὰ - γεγονός ἐθνικῶς ἐπωφελέστερον - καὶ καθ' ὅλας τὰς συναντήσεις μου ἐν Ἑλλάδι ἢ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μεῖ ξένους Ἀρχηγούς Κρατῶν ὡς καὶ ἄλλους ἐπισημοὺς (Πρωθυπουργούς, Ὑπουργούς Ἐξωτερικῶν, κλπ.), ὄχι μόνον δὲ εἰς κατ' ἰδίαν μετ' αὐτῶν συνομιλίαις, ἀλλὰ καὶ δημοσίως (κατὰ τὴν παράθεσιν γευμάτων κλπ.). Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς λόγους μου αὐτοὺς μετεδίδοντα μάλιστα καὶ τηλεοπτικῶς, ὥστε δὲν εἶναι νοητὸν νὰ ἀγνοοῦνται ἢ καλύπτονται τώρα ὑπὸ λήθης.

Συγκεκριμένως πάντοτε ὑπεστήριζα ἐπὶ ὅλων τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων ἀκριβῶς τὰς ἐθνωφελεῖς ἐκείνας θέσεις, αἱ ὁποῖαι, διατυπωθεῖσαι τώρα, κατὰ τὸ δεῖπνον τῆς 19.11.1999 πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, σχετικῶς πρὸς τὰς Ἑλληνο-τουρκικὰς σχέσεις, ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, προεκάλεσαν, καὶ δικαίως, τὴν ἀγαλλίασιν σχεδὸν τῆς παμπηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καί, ὅπερ χαρακτηριστικώτερον, διθυραμβικὰ σχόλια πολιτικῶν πάσης προελεύσεως, ὡς καὶ τοῦ συνόλου σχεδὸν τῶν ραδιοτηλεοπτικῶν μέσων καὶ τοῦ τύπου. Ἐνῶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Προεδρίας μου, ἀλλὰ καὶ ἀκολούθως, κατὰ τὴν διαρρεῦσασαν ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον δεκαετίαν, αἱ ἴδιαι ἐθνωφελεῖς θέσεις, ὑπ' ἐμοῦ ἐκφερόμεναι διὰ τὰ Ἑλληνο-τουρκικά, ἀλλὰ ἀναλόγου εὐθύτητος καὶ ἐπὶ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἄλλων ἐθνικῶν μας θεμάτων ("Μακεδονικοῦ", Βορειοηπειρωτικοῦ, κλπ.) ἀντιμετωπίζοντο ὑπὸ τῶν αὐτῶν

πολιτικῶν καὶ τῶν ἰδίων δημοσιογράφων καὶ Μ.Μ.Ε. ἐν γένει, πλὴν ὠρισμένων ἐξαιρέσεων, σταθερῶς μὲ παγερότητα, ἂν ὄχι καὶ χλευαστικῶς, ὡς προερχόμενοι ἀπὸ ἄνθρωπον ... "ἀνίδεον", δῆθεν, τῆς πολιτικῆς !

Ἰδιαίτερος χαίρομαι διὰ τὴν ἀπότομον αὐτὴν μεταστροφὴν θέσεων ὅλων αὐτῶν. Τὸ ἀπροσδόκητον ὅμως τῆς μεταστροφῆς μὲ κάνει, νὰ διερωτῶμαι εὐλόγως, ἐὰν οἱ κατακλύζοντες τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας δίκαιοι ἔπαινοι διὰ τὴν ἀνωτέρω ὁμιλίαν του, οἱ καὶ προδίδοντες τὴν μεταστροφήν, εἶναι ὄντως εἰλικρινεῖς ἢ ὑπηρετοῦν ἄλλην ἀνομολόγητον σκοπιμότητα. Εὐχομαι νὰ συμβαίῃ τὸ πρῶτον.

Ἐὰν ἡ εὐχή μου αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, τότε χαιρετίζω ἐνθέρμως καὶ ἐγκαρδίως τὴν ἐθνωφελεστάτην αὐτὴν μεταβολὴν στάσεως ὅλων αὐτῶν, πολιτικῶν καὶ Μ.Μ.Ε., ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων. Διότι θὰ σημάνῃ καὶ τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος τὴν ἐπωφελεστέραν πορείαν.

Μὲ τὴν προσήκουσαν τιμὴν,
[ὑπογραφή] **Χρήστος Α. Σαρτζετάκης**

ΣΗΜ.- Ἡ ἰδία ἐπιστολὴ ἀπεστάλη καὶ εἰς τὰς ἐξῆς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας :

«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ», «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ», «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ»,
«ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», «Ε Σ Τ Ι Α».-

Λ*Λ*Λ*Λ

(β) Δήλωσις

Νέα Πεντέλη, 15^η Νοεμβρίου 1994

Ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κύριος **Χρήστος Α. Σαρτζετάκης** προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν :

« Τελευταίως ἐπύκνωσεν ἡ συνήθεια νὰ καταδεικνύεται ὡς λόγος τῆς ἀπροσχηματίστου πλέον ἐναντίον τῆς χώρας μας ἐπιβουλῆς ἢ ἔλλειψις, δῆθεν, "ἐθνικῆς στρατηγικῆς" ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν μας θεμάτων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισημαίνεται ἢ, δῆθεν, ἀνάγκη "ἀναθεωρήσεως" ἢ "ἀνακαθορισμοῦ" τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς. Πρόκειται περὶ θεωρημάτων, ποὺ δὲν ἀντέχουν εἰς στοιχειώδη κριτικὴν βάσανον.

Α) Διότι, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, "ἐθνικὴ στρατηγική", ἐὰν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἔχη κάποιο νοηματικὸν περιεχόμενον, ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μας πολιτικὴν καὶ εἶναι παγία ἀπὸ δεκαετιῶν : ἡ Ἑλλάς εἶναι μία φιλειρηνικὴ χώρα, ἢ ὅποια σέβεται ἀπολύτως τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου καὶ μεριμνᾷ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν προάσπισιν τοῦ ἀνεγνωρισμένου μὲ διεθνεῖς

συμβάσεις έδαφικού της χώρας (χερσαίου, θαλασσίον και έναερίον), δηλαδή, διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς έδαφικῆς τῆς άκεραιότητος και άνεξαρτησίας, όπως φυσικά, και διὰ τὰ συμφέροντα και τὴν προστασίαν τοῦ εκτός τῶν συνόρων τῆς Ἑλληνισμοῦ. Αυτό είναι τὸ πλαίσιον τῆς “έθνικῆς” μας “στρατηγικῆς”, τὸ ὁποῖον οὐσιαστικῶς ὑπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος μας, ἐντὸς αὐτοῦ δὲ και ἀναπτύσσονται, δηλαδή πρέπει νὰ ἀναπτύσσονται, τὰ καθημερινὰ ἐνεργήματα τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς. Τὸ ἐὰν τὰ τελευταῖα αὐτὰ εἶναι προσήκοντα ἢ ὄχι, ἐὰν ὑπηρετοῦν ἐπιτυχῶς τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα ἢ ὄχι, αὐτὸ δὲν συνιστᾶ, ἀναλόγως, ὑπαρξὶ ἢ ἀπουσία “στρατηγικῆς”. Εἶναι ἀπλούστατα ἀσκησις ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἐπιτυχῆς, ἐὰν ἐκτιμῶνται ὀρθῶς τὰ δεδομένα τῆς στιγμῆς στὴν ἱστορικὴ τους προοπτικὴ και ὑπηρετοῦνται ὄντως τὰ πάγια συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ με σθένος και ἀποφασιστικότητα, και ἀνεπιτυχῆς και ὀλεθρία στὴν ἀντίθετη περίπτωσι.

Τὸ νὰ υποστηρίζουμε, ὅτι τὰ σημερινὰ ἐθνικά μας δεινὰ ὀφείλονται, δῆθεν, στὴν ἔλλειψι “έθνικῆς στρατηγικῆς” εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μας πολιτικὴν, ἀποτελεῖ τραγικὸν ὀλίσθημα. Διότι ἔτσι, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀνάγουμε **ένα κατάδηλο ψέμμα** εἰς τὴν περιοπὴν γενεσιουργοῦ, δῆθεν, αἰτίου τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων, δημιουργοῦμε οὐσιαστικῶς **πλέγμα ἀποκλειστικῆς ἰδικῆς μας ἐνοχῆς** γι’ αὐτήν. Καί, συγχρόνως πρὸς αὐτά, **ἀποπροσανατολιζόμεθα ἀπολύτως ὡς πρὸς τὰ ἀληθινὰ αἷτια τοῦ ἐθνικοῦ μας κατηφόρου, δεκαετιῶν ἤδη**, πού δὲν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὴν παγίαν ἐπιδιώξιν και τὰ ἐνεργήματα Ἐπιβούλου Ἀνθελληνικοῦ Σχεδιασμοῦ εἰς βάρος τῆς έδαφικῆς και ἐθνικῆς μας άκεραιότητος και ἀνεξαρτησίας. Τὰ ὁποῖα βεβαίως και δὲν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ εὐδοκίμησουν, ἐὰν δὲν εἶχαν συνεπίκουρη, με ἐξαίρεσι χρονικῶς σύντομες ἀναλαμπές, και τὴν ἰδικὴν μας πρακτικὴν τῆς εὐπειθοῦς συμμορφώσεως πρὸς τὰ προστάγματα και τὶς ἐπιθυμίας τῶν ξένων, δῆθεν “φίλων”, “συμμάχων” και “ἐταίρων” μας. Καί, ἀντιθέτως, **θὰ ἐματαιοῦντο**, ἐὰν ἀσκούσαμε πολιτικὴν με σθένος και ἀποφασιστικότητα πρὸς ὑπῆρέτησιν ὄντως τῶν παγίων συμφερόντων τοῦ Ἑλληνισμοῦ· με μιὰ λέξι, **Ἑλληνικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν**. Καί εἶναι βεβαίως κατάδηλον τὸ πόσον ὅλα αὐτὰ (πλέγμα ἰδίας ἐνοχῆς, ἀποπροσανατολισμός, ἐγκατάλειψις ἀληθινοῦ στόχου) ὑπηρετοῦν ἀντικειμενικῶς, με τὴν δημιουργίαν ἰδίως κλίματος ἀπογοητεύσεως και ψυχικοῦ καμᾶτου και ἠθικοπνευματικῆς διαβρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸν **Ἐπίβουλον Ἀνθελληνικὸν Σχεδιασμὸν στίς ἐμμανεῖς ἐπιδιώξεις του**.-

Β) Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, τὴν ἐπισημαινομένην, δῆθεν, **ἀνάγκην “ἀναθεωρήσεως” τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς**, ἀρκεῖ νὰ ὑπομνησθοῦν ὠρισμένες αὐτονόητες ἀλήθειαι : ὅτι, ἐφ’ ὅσον ἡ ἀσκηθεῖσα ἐξωτερικὴ μας πολιτικὴ φέρεται ὡς ἔχουσα συμφωνηθῆ ὁμοφώνως, ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπὸ τὴν συντριπτικὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πολιτικοῦ μας κόσμου, ἀναθεωρήσις τῆς (και μάλιστα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ὅπως γίνῃ, κατὰ τὰ ὑποδεικνυόμενα, πλέον ἐνδοτικῆ

1) Θα ήτο νοητή, μόνον εάν προέκυπτον νέα σημαντικά δεδομένα, ιδίως ως προς την στάσιν τῶν γειτόνων ἔναντι τῆς χώρας μας. Ὅμως, ὄχι μόνον δὲν συντρέχουν νέα δεδομένα, οἱ γείτονές μας ὄχι μόνον δὲν μετέβαλαν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐσκλήρυναν τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀκόμη περισσότερο καὶ ἠῤῥησαν τὶς ἔναντί μας προκλήσεις τῶν. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πολιτικῆ ἔναντι τῶν ἦτο μέχρι τώρα ἡ προσήκουσα, κατὰ μείζονα λόγον εἶναι σήμερον ἡ καταφανῶς καὶ ἀπολύτως ἐνδεδειγμένη. Τὸ ὅτι ἦτο ἡ στοιχειωδῶς προσήκουσα, καὶ μάλιστα ἀνυποχωρήτως, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑπάρχη διὰ τοὺς νουνεχεῖς ἀμφιβολία, ἀφοῦ, ἀπελπιστικῶς μετριοπαθῆς καὶ συγκαταβατικῆ καὶ ἄτολμος, περιορίζετο εἰς τὴν διαφύλαξιν τοῦ ἐθνικῶς ἐλαχίστου ("μίνιμουμ") τῶν παγίων συμφερόντων μας· ἐντεῦθεν τοῦ ὁποῦ μόνον ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἀπροσχηματίστου ἐθνικῆς προδοσίας, διὰ τοὺς μὴ ἐθελοτυφλοῦντας καὶ θέλοντας νὰ ἀποκαλοῦν τὰ πράγματα μὲ τὸ ἀληθινόν τους ὄνομα, θα ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος. Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πολιτικὴ μας αὐτὴ δὲν ἀπέφερε μέχρι τώρα ἐμφανῆ ἀποτελέσματα, - πράγμα, πὺ ἀποτελεῖ ἀποκλειστικῶς συνέπειαν τῆς ἰδιοτελοῦς ἀπιστίας τῶν, δῆθεν, "φίλων" καὶ "ἐταίρων" καὶ "συμμάχων" μας, - δὲν δικαιολογεῖ κατὰ καμμίαν λογικὴν τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς πρὸς τὸ χειρότερον διὰ τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα.-

Γ) Τὸ τρίτον σημεῖον ἄξιον ἰδιαίτερας ἐπισημάνσεως ἀφορᾷ εἰς τὴν διεθνῆ σύμβασιν τοῦ Δικαίου τῆς Θαλάσσης, ἡ ἰσχὺς τῆς ὁποίας ἀρχίζει αὖριον. Ἦδη ἀπὸ τῆς Τελικῆς Πράξεως τῆς Διασκέψεως τῆς Χάγης τοῦ 1930, δηλαδὴ ἀπὸ 65 ἐτῶν, τὰ χωρικὰ ὕδατα ἀναγνωρίζονται ὡς ἔδαφος τοῦ παρακτίου Κράτους. Ἐπομένως, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζεται ἤδη διεθνῶς τὸ πλάτος τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης εἰς δώδεκα ναυτικά μίλια, τὸ δὲ Διεθνὲς Δίκαιον ἀποτελεῖ ἀναγκαστικῶς καὶ τμῆμα τῆς ἐσωτερικῆς μας ἐννόμου τάξεως, ἡ ἔκτασις αὐτῆ τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων ἀποτελεῖ πλέον ἐθνικὸν ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ὁποῦ, καὶ πρόσκαιρος ἀκόμη, εἰς καμμίαν Κυβέρνησιν δὲν εἶναι συνταγματικῶς ἐπιτρεπτή. Τὸ ὅτι οἱ Τούρκοι μᾶς ἀπειλοῦν μὲ πόλεμον εἰς περιπτώσιν ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων εἰς τὰ διεθνῶς νιοθετούμενα 12 ναυτικά μίλια, ἀπειλές, πὺ θα ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἤδη προκαλέσει τὴν προσφυγὴν μας εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας καὶ τοὺς ἄλλους διεθνεῖς ὀργανισμοὺς, δὲν πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ἀνασχετικὸν παράγοντα τῆς ἐπισημοῦ καθιερώσεως τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων εἰς τὴν ἔκτασιν αὐτῆν, οὔτε δικαιολογεῖ οἴανδήποτε ἐκ μέρους μας ἀναβολὴν. Διότι περιπτώσιν ἐπιθέσεως μὲ αἴτιον τὴν ἐφαρμογὴν κανόνος Διεθνοῦς Δικαίου εἶναι ἀδιανόητος, ἐὰν δὲ ἄλλοι παρεφρόνησαν καὶ ἀπειλοῦν μὲ πόλεμον, θα τοὺς ἀκολουθήσωμεν καὶ ἐμεῖς, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀμύνης τοῦ ἐθνικοῦ μας ἐδάφους πλέον, εἰς τὸ φρενοκομεῖον, διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦμε τὴν θαρραλέαν ἀπάντησιν, εἰς ἀνάλογον περιπτώσιν, ἀλησμονήτου Ἑλληνος Πρωθυπουργοῦ. Κάθε δὲ ἀναβολὴ μόνον τὴν παγιοποιήσιν τῆς ὀριστικῆς ἐγκαταλείψεως ζωτικῶν δικαιωμάτων μας θα σημάνη, ὅπως συνέβη εἰς τόσας περιπτώσεις "ἐπιφυλάξεων" μας τοῦ παρελθόντος, ὅπως π.χ. μὲ τὰς βουλγαρικὰς ἢ τὰς γερμανικὰς ἐπανορθώσεις, ἢ μὲ τὸν "φάκελον" τῆς προδοσίας τῆς Κύπρου, ἢ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, κλπ., κλπ. Ἔτσι καὶ αἰ ἐπὶ τοῦ θέματος πιέσεις καὶ τὰ διαβήματα καὶ ἄλλα ἐνεργήματα τῶν δῆθεν φίλων καὶ

συμμάχων μας, καὶ μάλιστα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς εἶναι, ἐπιεικέστατα χαρακτηριζόμενα, ἐθνικῶς ἀπαράδεκτα. Αἱ Η.Π.Α. ἔπρεπε νὰ στείλουν τὰ πολεμικά τους πλοῖα τότε, ὅταν ἡ Τουρκία παρεβίαζε καταφῶρος τὸ Διεθνὲς Δίκαιον μὲ τὴν ἄνομη εἰσβολὴν της εἰς τὴν Κύπρον, καὶ ὄχι τώρα πρὸς ἐκφοβισμόν μας καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κανόνος Διεθνoῦς Δικαίου! Αὐτὸ ἐπέβαλε καὶ ἐπιβάλλει ἡ διεθνὴς νομιμότης.

Δ) Ὁ Ἐπίβουλος Ἀνθελληνικὸς Σχεδιασμὸς καὶ τὰ ἐνεργούμενά του, οἱ πάντες πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι : ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι βαθύτατα ταπεινωμένος ἀπὸ τὴν κλιμακουμένην εἰς βάρος του κατάφωρον ἀδικίαν. Καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν, ὅτι ἡ κατάφωρος ἀδικία προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἡ ἀγανάκτησις συνεπιφέρει τὴν ἀπόγνωσιν, ἡ δὲ ἀπόγνωσις καὶ μετριοπαθῆς σύμβουλος οὐδέποτε εἶναι καὶ ὁδηγεῖ συχνὰ εἰς τὰ ἀπροσδόκητα ...».-

^*^*^*^